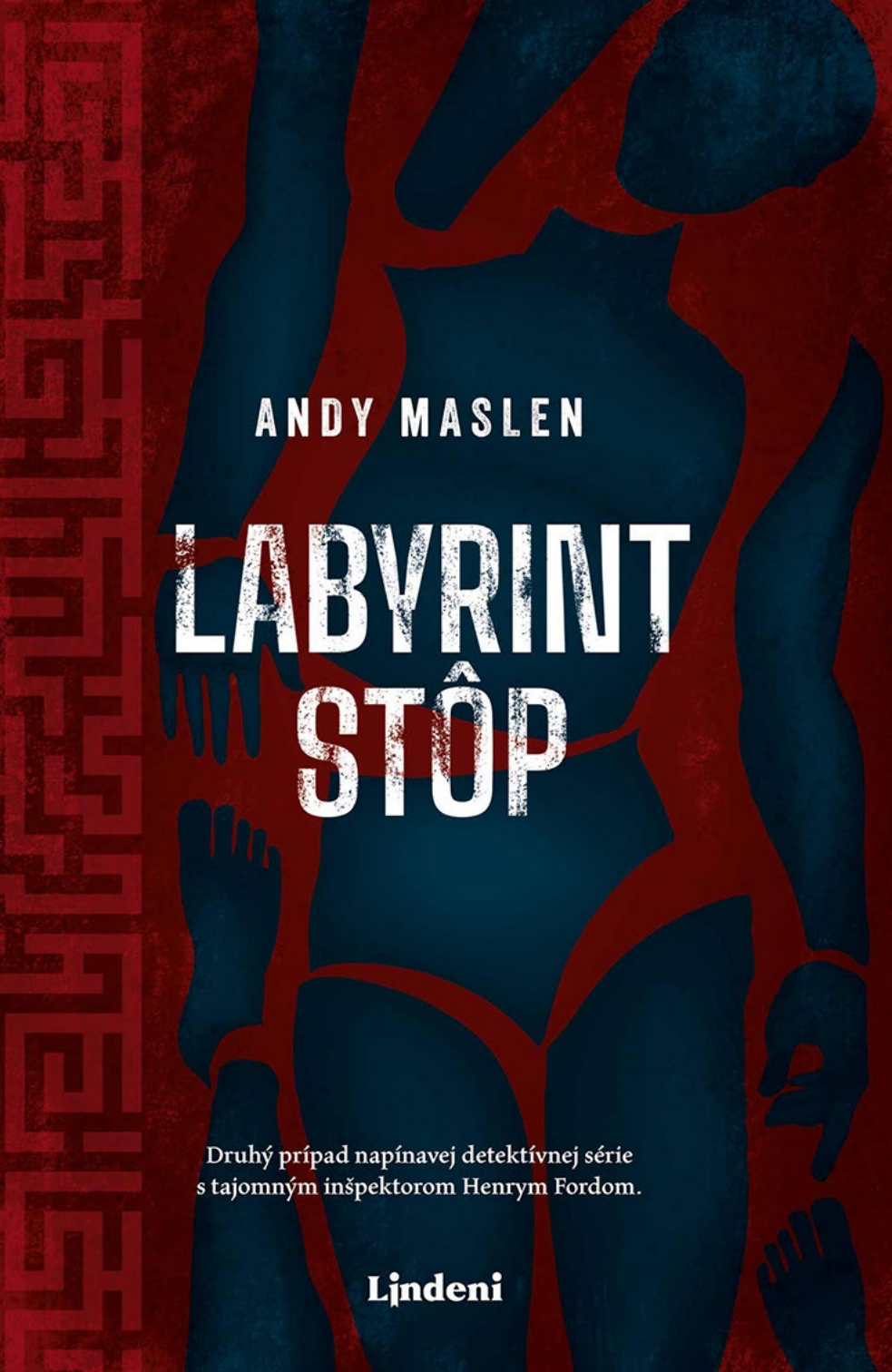




ANDY MASLEN

LABYRINT STÔP

Druhý prípad napínavej detektívnej série
s tajomným inšpektorom Henrym Fordom.

Ljndeni

Labyrint stôp

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Andy Maslen
Labyrint stôp – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

LABYRINT STÔP

ANDY MASLEN

LABYRINT STÔP

Ďalší prípad detektíva Forda

Preložila Adriena Richterová

Ljndeni

Mojej rodine – Jo, Rorymu a Jacobovi

„Ak to nie je správne, nerob to;
ak to nie je pravda, nepovedz to.“

Marcus Aurelius, *Meditácie*

PRVÁ KAPITOLA

Polly Evansová zalapala po dychu. Nemohla uveriť, čo jej leží pri nohách.

Triaška jej zachvátila celé telo a v periférnom videní zavírala spfška iskričiek.

Ešte pred chvíľou sa tešila z príjemnej prechádzky vidieckou krajinou so svojím border teriárom Murphym. Zastali na lúke sfarbenej dohrdzava na brehu plytkého koryta meandrujúcej rieky Ebbble.

Murphy zaujatý pitím zdvihol mokrú papuľu, cez vodu sa prečvachtal na bahnistý breh na opačnej strane a vyrazil k rozkvitnutému kríku hlohu obsypanému bielymi kvetmi.

Kým Polly dohonila skučiaceho psíka, zmizol jej z dohľadu v rozzevenej diere v červenkastej zemine dosť veľkej na to, aby do nej spadol.

Polly sa zviezla na kolená. Videla Murphyho zadok aj nohy, ako sa nimi zapiera a krvopotne sa snaží niečo vytiahnuť. Keď sa odtiaľ vyhrabal, do trávy k nohám jej zložil svoju korisť, zakrútil chvostom a vyplazil ružový jazyk. Polly mala čo robiť, aby zmobilizovala všetko sebaovládanie, čo nadobudla počas tridsaťročnej kariéry ako učiteľka biológie v škole v problematickej časti mesta, vybrala mobil a zavolała na políciu.

Dívala sa na predmet, ktorý Murphy vytiahol z diery, no potrebovala sa upokojiť, tak postupne pomenúvala jeho časti. *Lakťová tepna, ohýbač zápästia, spojivové tkanivo prsta...*

DRUHÁ KAPITOLA

Ford mrkol na satelitnú navigáciu práve vo chvíli, keď zo sterea v Discovery znelo *Three O'Clock Blues* Erica Claptona. Miesto, kde sa žena prechádzala so svojím psom, bolo vzdialené už len čosi viac ako kilometer. Pred dvadsiatimi minútami mu volali z operačného.

Keď prechádzal okolo mladej ženy, čo tlačila bicykel hore strmým kopcom, spomalil. Usmiala sa naňho a zakývala. Úsmev jej opätoval a znova zrýchlil.

Na opačnej strane cesty tesne pred klenutým mostom zbadal odstavnú plochu. Bránka k nej bola otvorená. Zrejme niekto požiadaval tunajšieho farmára, aby ju odomkol. Pomaly cez ňu prešiel a pokračoval ďalej po lúke. Tráva sa na nerovnom povrchu vlnila v jarkoch širokých meter dvadsať a v brázdach stálo vyše pätnásť centimetrov vody.

V diaľke uvidel forenzný stan. Hneď vedľa stála biela dodávka s otvorenými dverami a s nápisom *Forenzná služba – Wiltshire*. Technici v bielych kombinézach sa premávali medzi stanom, dodávkou a jedným miestom o čosi bližšie k stredu lúky, nad ktorým sa tiež týčil ochranný stan. Všimol si aj uniformovaných policajtov. Tí vyznačili modrobielymi páskami prístupovú cestu. Discovery sa pechorilo a knísalo po nerovnom teréne a špliechajúc prekonávalo odvodňovacie žľaby.

Ford cítil, ako mu stiahlo žalúdok, keď sa blížil k miestu činu. Odvtedy, čo na poslednom spoločnom horolezeckom výstupe nechal svoju ženu na skale, ktorú zaliala voda, a ona sa utopila, cítil nevoľnosť zakaždým, keď mal vyšetrovať vraždu.

Racionálna stránka jeho povahy mu vravela, že urobil správne. No emocionálny Ford, ten, ktorý v noci cível do stropu a stále dookola si prehrával posledné chvíle strávené s Lou, to videl inak. Nieкто sa nakláňal ponad dlhý sudcovský stôl, mieril naňho natiahnutým prstom a kričal: ZABIL SI JU! Vina mu čoraz viac ťažila hrud', až kým sa o tretej nadránom neposadil a zúfalo zalapal po dychu.

Zaparkoval vedľa forenznej dodávky a snažil sa vytesniť spomienky aj pocit nevoľnosti. Kontrolujúcej policajtky pri priestore obohnanom páskou nadiktoval svoje služobné číslo a prekĺzol popod pásku, čo mu nadvihla. Policajti vyznačili aj vnútorný okruh. V jeho strede sa nachádzal biely stan z plastu, ktorého steny sa vo vetre nadúvali a zmršťovali, akoby dýchal. Zadnou stranou sa dotýkal hlohového kríka obsypaného bielymi kvetmi a prerasteného vetvičkami černíc a brečtanu.

Mimo dosahu ostrého vetra bolo o čosi teplejšie. Ford zastal pri vnútornej strane vchodu do stanu a uvoľnil si kravatu. Forenzni technici ho postavili nad dierou, čo sa nachádzala pri koreňoch kríka. Bola obrovská. Dosť veľká na to, aby do nej spadol človek. Okolo jej okraja sa všili kopčeky zeminy. Lepšie sa prizrel. Na jednom z nich zbadal kúsky škrupín z vajca a drobnú bielu kostičku.

„To je jazvečia nora,“ začul hlas jedného z technikov. „Pani, čo našla tú ruku, vravela, že jej pes ju vytiahol znútra.“

Ford vyšiel zo stanu a kráčal ku skupinke policajtov a k žene v staršom strednom veku, čo držala na vôdzke špinavého malého teriéra. Chlapom sa podarilo obstaráť jej kávu. Popíjala ju malými dúškami a ponad okraj pohára blúdila očami všetkými smermi.

Ford sa predstavil a vyslovil úvodnú vetu: „Tú ruku ste našli vy, však?“

„Vlastne ju našiel Murphy,“ odvetila. „Boli sme tamto pri potoku. Vtom Murphy vyrazil cez vodu na druhú stranu k hentomu kriku.“ Ukázala na stan. „Najprv tam niečím mykal. Potom to potiahol, vyvliekol von a bola to,“ ženu viditeľne striaslo, „ruka. Teda kus ruky.“

„Keď ste sa prechádzali s Murphym, videli ste ešte niekoho?“

Žena si uchlipla kávu a potriasla hlavou. „Nie. Ani živú dušu. Občas tu niekoho stretnem. Psičkári obľubujú túto trasu. Veď tunajšia krajina je nádherná, všakže? Ale dnes teda nie.“

Tón jej hlasu naznačoval, že sa nevyhýba zodpovednosti, ani sa nesnaží urobiť dobrý dojem. Presne vedela, čo videla a čo nie, a nemala obavu jasne to pomenovať.

„Bol by som rád, keby ste urobili oficiálnu výpoveď. Niektorí z kolegov ju s vami spíše,“ poznamenal Ford. „Môžeme tu na mieste alebo u vás doma, ak to pre vás bude pohodlnejšie.“

Polly si vybrala druhú možnosť. Ford ju prenechal policajtom a zamieril ku skupinke forenzných technikov. Zazrel známú tvár, či lepšie povedané jej hornú polovicu nad chirurgickou maskou. Oči modré ako farba starého porcelánu sa stretli s tými jeho. Doktorka Hannah Fellowesová, zástupkyňa riaditeľa forenzného oddelenia.

Hannah ho zoberie, aby si pozrel nájdenú časť tela. Opäť raz ho bude konfrontovať s fyzickou realitou násilnej smrti. A to bude začiatok celého toho nepríjemne uspokojivého procesu, keď bude vstupovať do mysle vraha a vnímať pocit prepojenia, čo existuje medzi všetkými tými, ktorí niekomu vzali život.

Hannah už počas prvého týždňa na policajnej stanici na Bourne Hill naňho naliehala, aby jej povedal, prečo sa ešte stále nepreniesol cez Louinu smrť. Ford sa vyhýbal jasnej odpovedi.

Občas ju však pristihol, že ho s hlavou nachýlenou na bok sústredene pozoruje, akoby hľadala stopy. Neznášal pocit, že je pod drobnohľadom, aj keď ju ako kolegyňu rešpektoval a tešil sa z ich utužujúceho sa priateľstva.

Podišiel k nej a pozdravil: „Zdravím, Hannah.“

„Dobré ráno, Henry. Hádajte, čo je nové?“

„Čo také?“

Stiahla si masku, usmiala sa, až sa jej v lícach vytvorili jamky. „Mám prezývku.“

„Vážne? Gratulujem. A môžem sa ju dozvedieť?“

Najprv sa zamračila. „Jasné! Inak by ste ju predsa nemohli používať. Je to Wix. Skrátené od Wikipedia. Lebo o kadejakých veciach toho veľa viem,“ dodala.

Ford sa usmial. Okrem iných zvláštností, čo podnietili jeho náklonnosť k Hannah, bola aj jej posadnutosť prezývkami. Ešte v čase, keď bola na Bourne Hill celkom nová, zistila, že inšpiráciou na jeho prezývku – Henry – bolo meno zakladateľa slávnej automobilky. Hannah na to zareagovala tak, že pozisťovala kopu faktov o firme Ford, od štatistických údajov o predaji modelu Ford Mondeo až po dátum, kedy bola automobilka založená.

Ford si myslel, že pre Aspergerov syndróm, ktorým trpí, bude hanblivá alebo utiahnutá, no Hannah sa správala celkom opačne. Bola dobrá partáčka. Síce povedala všetko, čo jej slina na jazyk priniesla, ale aj tak sa v jej spoločnosti cítil príjemne.

„Tak čo tu máme?“

„Poďte, ukážem vám to,“ odvetila a znova si nasadila masku.

Vykročil za ňou. Zhlboka dýchal, vedomý si toho, čo bude nasledovať.

TRETIA KAPITOLA

Ruth Longová sa nepokladala za úzkostlivú ženu. V podstate bola spokojná s tým, ako sa život uberal svojím tempom. Poskytoval jej dosť času, aby reagovala na prítomnosť, a zbytočne sa netrápila nad budúcnosťou, ktorá možno ani nepríde. Keď však nastala situácia, že jej manžel Owen sa z pôvodne dvojdnového výletu nevrátil ani na tretí deň – a pri pohľade do diára sa ukázalo, že vlastne na piaty deň –, zovrelo jej žalúdok rovnako ako kedysi, keď vystupovala s Kráľovským baletom.

Obula si topánky a vyšla z domu – vôbec sa neobťažovala zamknúť dvere – a náhlila sa na policajnú stanicu na Tolpuddle Street.

Mladý policajt v uniforme, čo mal službu na recepcii, zdvihol hlavu a usmial sa. Všimla si materské znamienko na jeho ešte takmer nezarastenej brade a v duchu si položila otázku, či bola znížená veková hranica na prijatie do policajného zboru.

„Dobrý deň, madam,“ milo ju pozdravil a v tóne jeho hlasu bolo cítiť ochotu.

Cestou na policajnú stanicu mala Ruth dosť času utriediť si myšlienky aj si nacvičiť krátke oznámenie, aby čo najstručnejšie vyjadrila čo najviac informácií.

Zaodfňala a vystrela plecيا.

„Môj manžel je nezvestný. Je to sedemdesiatnik, je zraniteľný a podľa mňa sa mu niečo prihodilo. Nemám o ňom správy už päť dní a to sa dosiaľ nikdy nestalo.“

Policajt prikývol. „Kedy a kde ste ho videli naposledy?“

„Nechcete si to zapisovať?“ spýtala sa.

„Najprv si prejdime základné fakty,“ odvetil mladík s úsmevom, ktorý podľa nej hraničil s blahosklonnosťou.

Potlačila nutkanie povedať mu, aby ju bral vážne. „Odišiel pred piatimi dňami z nášho domu na Cloudesley Street.“

„A má sedemdesiat rokov?“

„Áno,“ prikývla, no odrazu nevedela potlačiť strach, a to ju podráždilo. „Veď som vám to práve povedala.“

To už policajt siahol po poznámkovom zošite. Z nejakého dôvodu ju ten pohyb vytočil ešte viac než pred chvíľou jeho letmý úsmev. Cítila, ako sa jej zrýchľuje tep.

„Jeho meno, prosím?“

„Owen Long.“

„Kedy presne odišiel z domu?“

„V stredu, dvadsiateho ôsmeho apríla. Pred deviatou ráno.“

„Peši? Autom?“

„Autom. Toyota Prius. Je to ekologickejšia mašina,“ dodala, no vzápätí si povedala, že či ho to vôbec zaujíma.

Ruth cítila, ako jej narástla v krku hrča. Ako kameň s ostrými hranami. Sťažka prehltna a odrazu pod viečkami pocítila zadržované slzy tvrdé ako drobný štrk. Vtom si uvedomila, že spoza chrbta počuje hlasy. Mľaskanie. Obzrela sa a uvidela dvojicu mladých, čo si ju podozrievavo obzerali, akoby tam neprišla nahlásiť nezvestnú osobu, ale spáchať zločin.

Mladý policajt ju s úsmevom nasmeroval k radu plastových sedadiel. „Zavolám niekoho, aby sa s vami pohováral. Potrebujeme podrobnejšie informácie o Owenovi.“

Ruth sa nezmohla na odpoveď, len potiahla nosom, odkráčala od recepcie a sadla si na stoličku. Cítila na zadku, že ju tlačí, tak sa zavrtila, aby si našla pohodlnejšiu polohu. O päť minút sa z dvier vynoril štyridsiatnik v sivom obleku a podišiel k nej.

„Pani Longová?“ Ruth prikývla. „Som detektív strážmajster Wallace. Môžete, prosím, ísť so mnou?“

Tými istými dverami ju voviedol do malej miestnosti, v ktorej sa nachádzala modrá dvojmiestna sedačka a farebne zladené kreslo. Sadol si do kresla a na kolená si položil balansujúci laptop.

Nasledujúcich pätnásť minút kládol Ruth podrobné otázky týkajúce sa Owenovho fyzického vzhľadu, auta a miest, kam sa podľa nej mohol vybrať. Každú jej odpoveď si ťukajúc dvoma prstami zapísal do počítača. Ruth mala sto chutí zrevať naňho, aby sa naučil poriadne písať.

Napokon zaklapol veko počítača a pozrel jej do očí. „Zaradil som Owenov profil do celoštátnej databázy nezvestných osôb,“ poznamenal. „To znamená, že všetky policajné stanice v krajine majú prístup k Owenovmu opisu. Keď sa niečo objaví, dajú mi vedieť a ja vám hneď zatelefonujem.“

„Ale čo urobíte hneď teraz?“ spýtala sa a dost' ju znervóznilo, ako roztrasene pôsobil jej hlas v tej nevetranej malej kancelárii.

„Momentálne s tým nemáme veľmi čo robiť,“ odvetil ospravedlňujúcim tónom Wallace a vzápätí sa usmial. „Pozrite, väčšina takýchto prípadov sa skončí tak, že nezvestná osoba sa zdravá a v poriadku vráti domov. Snažte sa nerobiť si starosti. Váš manžel si pravdepodobne potreboval len trocha vyvetrať hlavu.“

„Veď má sedemdesiat rokov! Je málo pravdepodobné, že by si šiel len tak vyhodiť z kopýtka, nezdá sa vám? Kedysi bol vikárom.“

Uvedomovala si, ako žalostne vyzneli jej slová, ale bolo jej to jedno. Mladší muži možno majú občas potrebu vyraziť si na pár

dní a vypustiť paru alebo ako sa tomu dnes hovorí. Ale Owen? Nie. Nie. *Nieeeeeeeeeee*. Vylovila z rukáva vreckovku a osušila si oči.

„Neprepadajte panike. Dáme Owenovi ešte pár dní. Ak sa dovtedy nevráti, zavolajte mi a spoločne premyslíme, čo podnikneme ďalej,“ povedal a podal jej svoju vizitku.

Odrazu, vlastne ani nevedela ako, sa znova ocitla na chodníku, keď si ešte predtým vypočula prúd opakujúcich sa ubezpečení, s ktorými ju detektív vyprevadil z policajnej stanice. Prečo to bol len detektív seržant? Prečo nedali tento prípad niekomu služobne staršiemu?

Ruth sa vrátila domov a naliala si veľký pohár vína. Všimla si, že kuchynské hodiny ukazujú pol dvanástej. Bolo jej to jedno. Vypila ho na jeden šup. A naliala si ďalší.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Ford kráčal za Hannah krížom cez lúku k menšiemu z dvoch stanov. Minipriestor okolo neho bol ohradený ďalšou trepotajúcou sa policajnou páskou. Nadvihol ju a obaja sa v predklone prešmykli popod ňu.

Na tráve ležala ruka oddelená v zápästí. Muchy liezli po bledej pokožke posiatej škvrnami a po dokmásanom tkanive. Ford si čupol a ukázal prstom. „Čo si o tom myslíte?“

„Sú to jasné dôkazy poškodenia zvieratom.“ Hannah vytiahla guľôčkové pero a namierila ho na žliabky a ryhy v tkanive. „Vidíte to? Stopy po zuboch.“

„Od jazvecov.“

„Pravdepodobne. Ako druhá možnosť potkany. Jazvece sú všežravce, a aj keď sa zvyčajne živia červami, chrobákmi a vtáčimi vajčkami, ak sa naskytne príležitosť, zožerú aj mäso. Hoci pochybujem, že by sa našlo veľa takých, čo ochutnali to ľudské.“ A pokračovala ďalej oficiálnym tónom ako staromódna hlásateľka správ. „*Po Salisbury sa potulujú mäsožravé jazvece.*“

Pozrela na Forda. Pri vonkajších kútikoch očí jej naskočili vejáriky vrások, čo bol znak, že pod chirurgickou maskou sa smeje. Hannah mala dostatočne špecifický zmysel pre humor, vďaka ktorému by s prehľadom zapadla do klubu vyznávačov

čiernej komédie, medzi medikov, záchranárov a ľudí z ozbrojených zložiek.

Ford ukázal prstom na vyčnievajúce kosti. „Aj toto je ich práca?“

„To zatiaľ neviem. Ale na prvý pohľad to vyzerá, že sú ohrozené.“

„Budete pri pitve?“

„Áno, prídem tam.“

Ford vstal, vystrel sa a vzdychol. „Musím ísť. Uvidíme sa neskôr, Wix.“

„Majte sa, Henry,“ odzdravila a on zachytil v jej hlase radosť, že ju oslovil prezývkou.

Vybral sa pohľadať hlavného vyšetrovateľa. Detektív seržant zo všeobecnej kriminálky so skúsenosťami s prácou na vidieku mal obuté zelené gumové čižmy a bundu z pevnej látky.

„Dobrý deň, pane,“ pozdravil.

„Dobrý, Harry. Musíme zistiť, či tam dolu sú ešte nejaké ďalšie ostatky,“ poznamenal Ford a ukázal na stan vztýčený nad jazvečou norou. „Máte po ruke nejaký skvelý nápad?“

„Hodil som reč s tým farmárom. Chlapík sa volá Ball. Privezie sem traktor s rýpadlom. Vrať, že mu to potrvá asi polhodinu.“

Ford uznanlivo prikývol. „Bohvie koľko by trvalo, keby sme to vybavovali cez oficiálne kanály.“

Harry sa uškrnul. „To by sme rýchlejšie zvládli aj rukami, pane.“

Ball dorazil na traktore. Všetky práce sa zastavili, policajti, forenzní technici aj dvaja psičkári stáli za páskou a sledovali, ako manévruje s traktorom do potrebnej pozície. Technici rozobrali stan a odstránili mu z cesty kopu tyčí a trepotajúcich sa plachiet.

„Keby nás videli tunajší ochranári, parádne by si na nás zgustli,“ poznamenal Harry.

„Musíme len dúfať, že sa to nedozvedia,“ zakontroval Ford.

Sledovali farmára, ktorý prácne odstránil červenú zeminu z okolia jazvečej nory a začal rýpať hlbšie. Vŕčanie dieselového mo-

tora silnelo a slablo podľa toho, ako sa rýpadlo zahŕýzalo do zeme. O päť minút Hannah vykrikla. Z rýpadla vybaveného zubami vypadol dlhý zablatený kýpeť ruky bez zápästia, dlane a prstov.

Forenzní technici položili na trávnu čierny vak na telá, rozzipsovali ho a začali doň jednu za druhou ukladať časti mŕtvoly obľepené zeminou... okrem hlavy.

Ford sledoval tú smutnú zbierku jednotlivých častí tela. Na niektorých kusoch si všimol zmenenú farbu pokožky. Keď sa prižrel bližšie a zadržal dych, uvedomil si, čo to je.

Zavolať Hannah. Keď zastala vedľa neho, ukázal na jednu časť ruky. „Podľa mňa je to tetovanie. Myslíte si, že by sa dalo očistiť? Mohli by sme fotky poukazovať už dnes tu v okolí, možno by ho niekto spoznal.“

Hannah prikývla. „V dodávke máme vodu.“

Nebol to ktovieaký posun vo vyšetrovaní, ale aspoň sa majú od čoho odpichnúť. Čo ak sa naňho usmeje šťastie a zlatá hodinka bude konečne raz trvať šesťdesiat minút? Ford sa díval na Hannah, ako oblieva ruku vodou a špongiou jemne prechádza po pokožke. Keď sa objavilo tetovanie – futuristický sivočierny samopal s okrídlenou lebkou na hlavni –, Fordova myseľ pracovala na plné obrátky. Už to niekde videl. Ale kde, dofrasa, to bolo?

Zatvoril oči. Vybavil sa mu arogantný mladík so silným wiltshirským prízvukom a jeho vyhrážky, keď mu zaklapol putá na zápästiach. *Keď sa to domáknu moji bráchovia, si v takých problémoch, fízlel, že budeš preklínať deň, keď si ma stretol.*

Svalnaté ruky vzpierajúce sa putám – a to isté tetovanie.

Ford otvoril oči. Neexistuje, aby v Salisbury boli dve rovnaké.

Pochopil, že sa díva na pravú ruku Tommyho Boltera, najmladšieho z trojice bratov, ktorí mali v tomto meste asi najbližšie k organizovanému zločinu. Aj keď tá ich vzdialenosť bola ešte stále značná, boli ambiciózní a to je vždy nebezpečná vlastnosť.

Podobne ako s Tommym, Ford mal už skúsenosť aj so zatýkaním jeho dvoch starších súrodencov – Jasonom Johnom, prezývaným JJ, a Ryanom, prezývaným Rye. Ich prípad nakoniec odložili, lebo kľúčový svedok sa nedostavil na súdne pojednávanie. Podplatili ho, zhodne konštatovali policajti, ktorí sa parádne namakali, aby dostali bratov pred súd.

Ford pochopil, že nesmie otáľať, lebo JJ a Rye určite nebudú ticho sedieť v kúte a hrať úlohu, ako to médiá zvyknú nazývať, „trúchlicích príbuzných, ktorí si želajú jediné – aby mohli v pokoji smútiť“.

Vtom začul mohutnejúci ryk traktora, obzrel sa a naskytl sa mu pohľad na rýpadlo, ako sa skláňa k zemi po ďalšie veľké sústo zeminy. Hneď sa tam rozbehol, mávajúc rukou na Balla. Keď upútal jeho pozornosť, vodorovne natiahnutou rukou si prešiel po krku, čím mu signalizoval, aby zastavil monotónne duniaci motor, a vyliezol za ním do kabíny.

„Hlavu potrebujeme neporušenú,“ povedal. „Obávam sa, že by ste ju mohli poškodiť.“

Farmár pokrčil plecami. „Buď to, alebo by som ju mohol zatlačiť ešte hlbšie. Boli by ste prekvapení, kam až tie nory siahajú. Sú to tak dva roky, skoro som takto prišiel o jedného zo svojich psov.“

Tá informácia Fordovi vnukla nápad. Mimoriadne odporný nápad. Až taký, že by ním nemohol poveriť nikoho zo svojich podriadených. S povzdychom zliezol z traktora. Z pohotovostnej tašky vybral baterku, nasúkal sa do ochrannej kombinézy, obul si pevné vysoké topánky a nastokol rukavice.

Výšetrovatelka Julie „Jools“ Harperová, jeho pravá ruka, práve dorazila.

„Čo to vymýšľate, šéfe?“ spýtala sa Forda, keď sa vrátil od svojho Discovery.

„Myslím, že viem, kto je ten mŕtvy chlapík, len potrebujem mať istotu.“

„Kto je to?“

„Na deväťdesiatdeväť percent som si istý, že ide o Tommyho Boltera.“

„Kristepane!“ Jools si zahryzla do pery. „Tak si držíme palce, že sa potvrdí to jedno percento.“

„Už nám do skladačky chýba len posledný dielik. Teda ak nemáme dočinenia s vrahom, čo zbiera ľudské hlavy. No stavím sa, že je tam dolu v nore.“

Jools vystrúhala grimasu. Pokrčila nos, vykrivila ústa a vyvalila oči, čím dala niekoľkými spôsobmi najavo znechutenie.

„Hádam nechcete...“

„Obávam sa, že áno. Nijaká lepšia možnosť sa nečrtá. Ibaže by sme riskovali, že tamto majiteľ traktora z nej urobí mäsovú guľu na bowling, prípadne ju celkom zdemoluje.“

„Čo máte na mysli tou ‚nijakou lepšou možnosťou?‘“ spýtala sa a ruky si podoprela vbok. „Môžeme tam poslať psa na vyhľadávanie mŕtvov. Alebo použiť georadar. Prípadne zavolať jaskyniara, aby to tam najprv prehliadol.“

„Hocičo z toho alebo aj to všetko môžeme urobiť,“ prikývol Ford. „A bolo by to bezpečnejšie. Ale čo ak začne pršať, Jools? Videli ste predpoveď? Tú noru môže zatopiť a hlavu odplaví bohvie kam,“ bránil svoj nápad. „Alebo ju uchmatne nejaké iné zviera a odviečie príliš hlboko, odkiaľ ju už nedostaneme. Do knihy policajných postupov si zapíšem svoje zhodnotenie rizika, ale idem tam. Tá diera je dosť široká, dostanem sa dnu. Zvládnem to v pohode.“

„Aj tak si ešte stále myslím, šéfe, že je to nebezpečné. Nehovoriac o tom, že tým porušíte vyše desať zásad bezpečnosti práce a ochrany zdravia. Čo ak sa to tam na vás zrúti?“

„Máte pravdu. Je to nebezpečné. No keby sme zašli na webovú stránku Policajnej akadémie a vyhľadali protokoly pod písmenom J, pochybujem, že by sme tam našli slovo Jazvec.“ Ford sa rozho-

dol pre ústupok. „Čo keby sme to urobili takto? Zožehn timer lano, povedzme desať metrov dlhé, a omotajte mi ho okolo členka. Hlbšie sa tam aj tak nedostanem. Keď sa lano napne, pomykáte ním a ja vyleziem. Platí?“

„Nie je to najšťastnejší nápad, ale dobre teda. Myslím si, že by to mohlo zafungovať. A Wix sa poteší.“

Jools išla pozháňať lano. Priniesla ho a sprevádzala Forda až k rozrytej nore. Rýpadlo odkrylo otvor do hlbkej priekopy s rymami. Na jej dne sa nachádzal tmavý otvor s priemerom jedného metra, do ktorého mal Ford vliezť. Jools mu na pravý členok uviazala lano.

„Počkajte!“ zvolala. Ford, ktorý už kľáčaľ pred zívajúcou die-rou, sa obzrel. „Čo ak je tam dnu jazvec? Tak sa mi vidí, že tie zvery majú riadne ostré zuby. Alebo pazúry?“

V tej istej chvíli to prišlo na um aj Fordovi a veru mu to nepri- dalo na nálade. „Vďaka za informáciu. Dúfam, že svetlo baterky ho vydesí a utečie. V prípade, že by ste ma počuli kričať, hneď ma ťahajte von!“

Nahodil silený úsmev. V tej chvíli mal sto chutí vykašľať sa na celý plán a pridať sa k Jools, ktorá mala v úcte predpisy – to si priniesla so sebou z predchádzajúcej práce vo vojenskej polícii. Zadíval sa ponad jej plece a zistil, že prilákal divákov. Zhromaž- dilo sa tam zo šest forenzných technikov, ale aj policajti a detektí- vi. A pridali sa aj psičkári. Farmár Ball mal naňho skvelý výhľad z vyvýšeného sedadla v traktore. To rozhodlo. Musí do toho ísť.

Hannah mu podala veľké vrecko na dôkazový materiál. Po- skladal ho a vsunul do vrecka na stehne kombinézy. Zhlboka sa nadýchol a vplazil sa medzi zvažujúce sa steny jazvecej nory.

Keď už mal hlavu a plecía vnútri, namieril svetlo baterky na strop v nádeji, že jazvece používajú nejakú prírodnú verziu priesto- rových výstuží. Zo zeminy vytŕčali prepletené husté korene pripo-

mínajúce dlhé, strapaté chlpy na brade nejakého tuláka. Držia tú hlinu pokope? Nezostávalo mu nič iné, len dúfať.

Na lakťoch sa plazil ďalej a dával si pozor, aby rovnomerne dýchal. Posunul sa vpred o ďalších pätnásť centimetrov a svetelným lúčom z baterky mával z jednej strany na druhú hľadajúc svoju „korisť“. Zemina bola cítiť starinou, akoby neschádzal len do hĺbky, ale posúval sa späť aj v čase. Do ťažkého pachu železa a hlíny sa odrazu primiešal akýsi sladší, mierne hnilobný zápach. Rozkladajúce sa ľudské tkanivo. Tu a tam si všimol tmavé škvrny.

Vtom sa pár metrov pred ním čosi zabelelo. Snažil sa nevšímať si pocit drvivej ťarchy nad sebou, ani to, ako mu zužujúce sa steny nory tlačili do pliec. Zamával baterkou na všetky strany a – kristepane – odrazu to uvidel. Uvidel jeho.

Ocitol sa zoči-voči skrvavenej, otlčenej, no ešte vždy rozpoznateľnej ľudskej hlave. Je to Tommy Bolter? To, čo videl, sa naňho trochu ponášalo. Len oči boli belavo zakalené a vyvrátené v jamkách natoľko, že z nich boli viditeľné len polovice dúhoviek. Pokožka, odporná kombinácia zelenohnedých a purpurových odtieňov, už mľandavela a ochabovala. Bolo očividné, že niečo – Ford predpokladal, že jazvece – si párkrát odhryzlo z líca, takže cezeň presvitala kosť. Vlasý boli jeden veľký zlepenec krvi a hlíny. Ostrý puch spôsobil, že Fordovi slzili oči. Dvíhal sa mu žalúdok a mal čo robiť, aby sa nepovracal.

Tŕpili mu konce prstov a odrazu zistil, že nevládze dýchať. Snažil sa zhlboka nadýchnuť, no spolu so vzduchom naberal do pľúc aj drobné čiastočky hlíny, čo spôsobilo, že dostal kŕcovitý záchvat kašľa. Mal čo robiť, aby potlačil náhlu vlnu paniky, keď mu celé telo zalial pot. Bolo by hlúpe, keby len pre nejakú zbytočnú frajerinu vypustil v tejto diere dušu.

Zhlboka sa nadýchol a zadržal dych. Tuho zažmúril oči. Odrazu sa mu v mysli vynorila synova tvár.

Šestnásťročný Sam bol na prahu dospelosti a čoraz viac sa zaujímal o to, čo otec robí. Ford mal dojem, že vie, prečo sa to deje. Čím viac Sam vedel o jeho práci, tým skôr mal pocit, že rozumie smrti. Vyriešený prípad znamenal vysvetlenú smrť. Pýtal sa ho aj na to, ako zomrela jeho mama Lou. Žiadal vysvetlenia. Dožadoval sa podrobností. A predovšetkým chcel vedieť dôvody.

No ako mohol Ford vysvetľovať dôvody synovi, keď on sám sa ich sotva odvážil skúmať? Sam chcel pochopiť, prečo jeho matka zomrela. Určite by nezvládol, keby zomrel aj jeho otec. A práve preto Ford pred ním určité veci tajil. Nie, nazvime to pravým menom. Ford mu klamal.

Odrazu si uvedomil, že keď myslí na Sama, vlna paniky ustupuje. V duchu vyslal úprimnú modlitbu všetkým svätým do svojho súkromného panteónu.

Svätá Ella, svätý B. B., svätá Rosetta a svätý Buddy. Svätí Jimi, Eric, Jeff a Peter. Prosím, pomôžte mi vyhrabať sa z tejto diery a ja vám sľubujem, že sa pokúsim byť k Samovi trochu otvorenejší.

Amen, bratia a sestry.

Vtom začul ich odpoveď a znelo to ako bluesový refrén:

*Nie, Ford, ty tam dolu nevyplúješ dušu,
nie, nevyplúješ ju tam dolu.
Len pohni zadkom a daj sa dokopy,
lebo ty tam dolu dušu nevyplúješ.*

Odratúval od desiatich, a keď sa dostal k jednotke, otvoril oči. Už dýchal normálne. Panika ustúpila.

Natiahol ruku a šmátral po vrecku na dôkazy, no priestor bol taký úzky, že ďalej ako k rebrám sa nedostal. Zastenal a skláňal

hlavu, až kým sa nosom nedotkol chladnej, vlhkej hliny v chodbičke. Hlupák! Mal mať vrečko v ruke už predtým, než sa sem nasúkal ako korková zátka do hrdla fľaše.

Hlava ležala na dosah ruky. Predsa sa sem nepechoril len preto, aby ju tu nechal. Striaslo ho od hnusu, no natiahol pravačku a zaťal prsty do zlepených vlasov. Opatrne potiahol. Hršť vlasov sa oddelila od lebky. Mykol sa, no skúsil to znova. Tentoraz sa prstami zaklesol pod čeľusť a zhora pritlačil palec.

V duchu si predstavoval, ako Hannah nesúhlasne vrtí hlavou, keď zistí, ako hlavný vyšetrovateľ nevhodne zaobchádzal s kľúčovým dôkazom, a zároveň opatrne cúval k východu, pričom sa snažil vyhýbať mliečne mútnemu pohľadu mŕtvych očí.

Postupne sa v nore rozvidnievalo. Aj miesta bolo čoraz viac. Začul hlasy. Niekoľko ho schmatol za členky.

„Neťahajte ma!“ skríkol. „Mám to!“

Ešte sa párkrát nemotorne odrazil laktami, kým si mohol konečne kľaknúť a vyslobodiť sa z úzkej diery. Vstal a hlava sa mu hojdala vo výške stehien.

Prizerajúci sa začali nadšene tliekať. Navrával si, že to bolo úprimné, no dosiaľ každý policajt, ktorého poznal, mal pozoruhodný zmysel pre iróniu. Keď k tomu pridal svoj zúbožený výzor, tak tieskanie nabralo jemne satirický osten.

Pribehol k nemu forenzný technik s naširoko roztvoreným plastovým vrekom na dôkazy. Ford sa s vďakou zbavil svojho bremena a hlavu doň vložil. To už k nemu podišla Jools a prv než mu odviazala lano z členka, zotrela mu z čela omrvinky hliny.

„Ste strašne špinavý, šéfe,“ poznamenala.

„Aj ja vás mám rád, Jools. Poďme, vyrážame na Bourne Hill. Potrebujem mydlo a horúcu vodu.“

Ešte sa zastavil pri Hannah, ktorá fotografovala tetovania. Na ľavom pleci červenú ružu omotanú ostnatým drôtom a pre-

pichnutú zúbkovanou dýkou, z ktorej kvapkala krv. Pravú stranu hrudníka zaberala mimoriadne prsnatá nahá žena naklonená nad motocyklom, pod ktorým sa vynímal nápis „Milujem jazdu!“

Ford vzdychol a nechal ju, nech si robí svoju prácu. Vyzliekol si ochrannú kombinézu a hodil ju do kufra Discovery. Očista musí počkať. Hneď po návrate na policajnú stanicu chcel informovať svoju šéfkku, detektívku superintendentku Sandru „Sandy“ Monroovú prezývanú Pytón.

Cestou požiadal Jools, aby zavolala do Salisburskej okresnej nemocnice forenznej patologickej doktorke Georgine Eustacovej a prepla mobil na hlasný hovor.

„Dnes dopoludnia ti privezú telo,“ oznámil jej Ford. „V niekoľkých kusoch. Viem, o koho ide. Mohli by ste ho pripraviť na identifikáciu ešte pred pitvou?“

„Kedy?“

„O pár hodín?“

„To nie je ktoviekoľko času, ale dnes je tu viac-menej pokoj. O koho ide?“

„Tommy Bolter.“

Tri sekundy zostalo ticho.

„Jasné. Dám to na starosť Petovi. Upozorním ho, aby to urobil najlepšie, ako sa dá.“

Po skončení hovoru si Jools premerala šéfa. „Toto vyzerá na brutálny cirkus.“

Ford prikývol a prebleslo mu hlavou, že sa im ujdú miesta v prvom rade. Tie najhoršie.

Keď prešiel cez hlavný vchod do nemocnice okolo plagátu znázorňujúceho teplomer a na ňom výšku dobročinnnej zbierky, na obzore sa zjavila veža katedrály. Z ktoréhokoľvek miesta v meste alebo z jeho okolia bol na ňu buď priamy výhľad, alebo stačilo pár minút, aby ste sa k nemu dostali.

Keď sa sem pred desiatimi rokmi s Lou presťahovali, tento honosný pomník ľudskej túžby po spojení s večnosťou im zobral dych. A to aj doslova, lebo v ten deň sa zúčastnili na charitatívnom výstupe na vrchol veže, odkiaľ mali výhľad na polovicu grófstva.

Ford chcel Lou pochovať na Cathedral Close, veľkom zatrávenom priestore v okolí chrámu, kde sa nachádza aj starodávny cintorín. Na to by však potreboval špeciálne povolenie od biskupa. Napokon pre svoju ženu vybral miesto na vidieckom cintoríne, kde ju mohol navštevovať a nerušili ho pri tom turisti, ktorí si chrbtom obrátení ku katedrále a k jej nádhere vyrábali selfička. Louin hrob v ňom nevyvolával ktovieako racionálne pocity.

PIATA KAPITOLA

Ford vošiel do šéfkynej kancelárie s dvoma hrnčekmi kávy. Sandy zdvihla hlavu, pozrela naňho a nafúkla líca. Zvyčajne hladko učesané blond vlasy s popolavým nádychom jej teraz trčali na všetky strany, akoby si ich popotáhovala. Keď Ford zbadal na obrazovke počítača tabuľku, hneď pochopil, v akom duševnom rozporení sa nachádza. Keď mala pripraviť výhľadový rozpočet, v duchu si vyratúvala čoraz bolestivejšie fyzické procedúry, ktoré by radšej podstúpila.

„Henry,“ vzdychla, zobrala ponúknutý hrnček a uchlipla si. „Prosím ťa, povedz, že mi prinášaš dobré správy.“ Pokrčila nos a spýtala sa: „Čo to tu smrdí?“

„Tie moje správy. A nie som si istý, že sú dobré.“

Ford sa zviezol na koženú stoličku na opačnej strane stola oproti šéfke. Než si aj on odpil zo svojej kávy, preventívne si ju pofúkal. „Práve som sledoval rýpadlo, ktoré vyťahovalo kusy tela Tommyho Boltera z jazvečej nory. To je ten puch, čo cítiš.“

Sandy sa mu uprene zadívala do očí. „Si si istý, že je to Tommy?“

„Ešte ho treba identifikovať, ale som si istý, že je to on.“

„Kristepane! Tommyho si pamätám ešte z čias, keď deckám na základke kradol peniaze na obedy,“ vzdychla Sandy a vystrúhala grimasu. „Premárnený život.“

„A ešte kým ti to bonzne niekto iný, musel som vliezť do tej diery a vytiahnuť odtiaľ jeho hlavu. A keďže som sa tam zasekol a nedočiahol na vrecko na dôkazy, tak...“

Sandy sa zamračila. „Však sa mi nechceš priznať, že si kontaminoval dokaz?“

„Nemal som na výber. Keď si chceš vypočuť ten krvák celý, chytil som tú hlavu za čeľusť a tak ju vytiahol von.“

Sandin strohý smiech znel skôr ako šteknutie a Ford v ňom nezachytil ani štipku veselosti.

„Prepáč, Henry. Viem, je to malér, no nevieš si predstaviť, ako sa mi uľavilo, že namiesto rozpočtu a multimodálnej výkonnostnej metriky – či ako sa tá debilina volá,“ zaškúlila na obrazovku, „tu s tebou debatujem o reálnom zločine.“

„Podľa mňa sa tým meria, či chytáme dosť zločincov.“

„Tak choď a chyť tohto vraha. Nech si môžem zelenou odľahnúť tú posratú kolónku.“

Vo svojej kancelárii si Ford rozložil na stole fotografie z miesta činu.

Spôsob, akým boli jednotlivé časti tela oddelené, sa mu videl zaujímavý. Nešlo o choromyseľného šialenca, čo sa hlava-nehlava oháňa sekerou. Ani o nijaké pidlikanie pokus-omyl a hľadanie klbov. Ani o zmätočné zárezy motorovou pílou na tvrdej kosti. Nijaké skúšobné seky ani bodné rany. Toto porciovanie bolo – chcel sa vyhnúť slovu „klinický“ – *profesionálne*.

Rozhodol sa zvolať svoj tím na rýchlu poradu, aby sa mohli pustiť do práce. Lebo teraz sa predovšetkým potreboval čo najrýchlejšie stretnúť s JJom a Ryeom Bolterovcami.

O desať minút už stál pred kolegami zhromaždenými vo veľkej zasadačke v oddelení závažných trestných činov. Prischol jej názov „kocka cukru“ hneď po tom, čo „véčko“ – tak prezývali tunajší manažment – objednalo maliarov a tí ju premaľovali na-

bielo. Tieto služby sa pravdepodobne hradili z iného rozpočtu, než bol ten, čo Sandy žral toľko času.

„Dnes ráno žena, ktorá bola na prechádzke so psom, našla pri jazvečej nore ľudskú ruku. Zaistili sme aj zvyšok tela. Ide o muža, belocha...“

„IC1,“ zamrmľal vyšetrovateľ Olly Cable a hneď si niečo zapísal do poznámkového zošita viazaného v koži.

„Správne, Gulový blesk,“ pochválil ho Mick Tanner. Pár starších detektívov a väčšina policajtov sa zaškerila.

Olly sa zamračil a šibol pohľadom po Mickovi. Ford vedel o narastajúcom napätí medzi tými dvoma. Olly bol mladý, ambiciózny absolvent vysokej školy a Mick zasa detektív seržant s dlhoročnou praxou a pred nejakým časom sa tiež uchádzal o miesto, ktoré napokon získal Ford.

„Ako som povedal, muž, beloch, rozsekaný na kusy,“ zopakoval Ford. „Ešte to nemám potvrdené, no podľa mňa ide o Tommyho Boltera.“

Zasadačku zaplavila vlna mrmlania. Len Olly sa zmätene obzeral okolo seba.

„Prepáčte, ale kto je Tommy Bolter?“ spýtal sa.

Forda to podráždilo a zamračil sa. Okej, Ollyho k nim preveľili len nedávno, no už mohol získať aspoň trochu prehľad.

„Niekto mu to vysvetlite,“ požiadal.

Mick sa obrátil na stoličke a pozrel na Ollyho. „Tommy, JJ a Rye Bolterovci sú súrodenci, ktorí sa hrajú na akože miestnych mafiánov. Teda v Tommyho prípade je už na mieste použiť minulý čas. V mladosti nakradli priveľa dévedečiek s filmami Martina Scorseseho a čumeli na ne dlhšie, než je zdravé. Myslia si o sebe, že sú pánmi podsvetia v našom počestnom meste.“ Mick sa poobzeral po miestnosti a vyslúžil si pár súhlasných prikývnutí. „Drogy, krádeže drahších poľnohospodárskych strojov, ale aj oviec, tak

trochu z každého rožku trošku. Rodičia Bolterovci vybudovali rodinnú firmu na biznise s kovovým odpadom. Čo je už sama osebe pochybná záležitosť.

„Keď ich dostali do hrobu drogy a alkohol, kohútom na smetisku sa stal JJ. Je to bezohľadný surovec, ktorý zarobil dosť na to, aby si mohol zaplatiť slušného právniku, keby sme ho nebudaj chceli zašiť. Rye je hora mäsa a bitkár. Hraničný psychopat. A Tommy – až donedávna, kým sa nedal na jaskyniarstvo – bol niečo ako učeň v rodinnej firme, sondoval, ako to chodí v biznise, a zbieral omrvinky zo stola svojho staršieho brata.“

„Vďaka, Mick,“ kývol mu Ford. „Zatiaľ to vyzerá, že ide o vraždu. No kým doktorka Eustacová nevysloví verdikt, existuje malá šanca, že by to mohla byť prirodzená smrť, prípadne náhodná smrť s obzvlášť desivými následkami.“

„To myslíte vážne, šéfe?“ začudoval sa Olly. „Nikto by sa predsa nezbavil tela takýmto spôsobom, keby išlo o prirodzenú smrť.“

„Prečo nie?“

„Po prvé, lebo by na to nemal dôvod. Zavolať by do pohrebneho ústavu. Alebo na políciu. A po druhé, je to brutálne surové. Kto rozkrája telo a napchá ho do jazvečej nory? Iba niekto, kto chce zatajiť vraždu.“

„To neviem. Ale,“ dodal Ford, keď sa ozvalo mrmlanie v rovnakom duchu ako Ollyho poznámka, „v každom prípade to začneme vyšetrovať ako vraždu. Na mieste činu sme nenašli takmer žiadnu krv, preto si myslím, že vrah to urobil niekde inde a kusy tela tam priviezol na nejakom terénnom aute.“

„To chceš, šéfe, aby som v predstihu skontroloval všetkých majiteľov tunajších offroadov?“ spýtal sa Mick a nahodil masku neviniatka.

Ford sa tváril, že jeho provokáciu prepočul. Vtom však zachytil pohľad Jools. „Prosil by som.“

„Jasné,“ prikývol Mick, „veď zaklopať na pár dvier nie je žiadny problém.“

Časť osadenstva sa uchechtla. Forda to nepotešilo. Čierny humor je jedna vec, no on práve z diery v zemi vytiahol za čeľusť odrezanú ľudskú hlavu.

„Okej, stačilo!“ uzemnil ich. „Prestaňte s tým. Či ste ho mali radi alebo nie, Tommyho Boltera niekto zavraždil a rozrezal na kusy. Čas nám beží, tak sa sústreďme na hľadanie vraha, jasné?“

Súhlasné mrmlanie ho trochu upokojilo. To však neznamenalo, že už nemal obavy z blížiacej sa návštevy u Bolterovcov.

„Premýšľal som, šéfe...“ ozval sa Mick.

„A čo tak odrazu?“ skočila mu do reči Jools.

Ford venoval svojej pomocnej vyšetrovatelke vďačný pohľad.

Mick ukázal prstom na fotografie jednotlivých častí tela. „Nech to urobil ktokoľvek, jedno je isté – sakramentsky dobre vedel, čo robí.“ Poobzeral sa okolo seba očakávajúc podporu. A pár hláv mu prikývlo. „Nemusel to nevyhnutne byť nejaký doktor, ale trebárs mäsiar alebo chlapík z bitúнку. Skrátka niekto, kto sa vyzná a vie čisto rozseknúť kĺby.“

Ford prikývol. Nech si ľudia hovoria o Mickovi, čo chcú – a mnohí to aj robia –, ale vyšetrovateľský inštinkt má vycibrený rokmi neúnavnej policajnej práce. Navyše pozná všetkých miestnych zloduchov po mene. Nečudo, veď najmenej s polovicou z nich chodil do školy. Vráťane, ako sa často vychvaľoval, JJa a Ryea Bolterovcov.

„Dajte dokopy zoznam všetkých mäsiarov a zamestnancov bitúnkov tu v okolí. Povedzme v akčnom rádiuse do ôsmich kilometrov od Salisbury.“

„Mäsiari nie sú jediní, čo vedia rozporciovať telo,“ ozvala sa Jools. „Čo napríklad lekári? Trebárs patológovia?“

„To myslíš, akože doktorka Eustacová si privyrába fuškami?“ uškrnul sa Mick.

„Ha, ha, vtipné. Ale mám pravdu, však, šéfe?“ nedala sa Jools.

„Mohol to urobiť lekár, ale rovnako dobre aj obyčajný maliar. Podľa mňa mu na to stačil ostrý nôž a dostatočne silná vôľa,“ poznamenal Ford. „Vezmeme to do úvahy, ale mne z toho nevychádza, že by to jednoznačne urobil chirurg.“

„A čo pátranie, šéfe?“

Ford pozrel na detektívku seržantku Jan Derwentovú. Vo funkcii pátracej špecialistky bola neprekonateľná. Ak bola vraždným nástrojom ihla, našla ju aj na lúke plnej stohov sena.

„Začneme čo najskôr. Uvidím, koľko policajtov zoženiem na doplnenie tímu.“

„Chcete, aby som navštívila príbuzných, šéfe?“ spýtala sa Jools.

Ford pokrútil hlavou. Ani za svet by neposlal Jools, aj keď kedysi slúžila ako vyšetrovatelka vo vojenskej polícii, aby tú najhoršiu možnú správu oznámila takým gaunerom, akými sú JJ a Rye Bolterovci.

„Vďaka, ale tentoraz to bude na mne.“

Na konci mítingu Ford všetkých požiadal, aby ho informovali o každom novom zistení vo vyšetrovaní.

Ešte predtým než vyrazil navštíviť dvoch žijúcich bratov Bolterovcov, šiel sa umyť. Kombinéza ho síce ochránila pred špinou v jazvečej nore, no aj tak cítil na pokožke puch smrti. Pri utieraní rúk si spomenul na deň, keď dvaja starší bratia Bolterovci vyšli z budovy súdu ako slobodní občania.

Od ich zadržania po oslobodzovací rozsudok prešli tri mesiace. JJ s úškrnom podišiel k nemu. Naklonil sa a šepol Fordovi do ucha ticho, aby to nikto iný nezačul. „Máte šťastie, Ford, zatiaľ to bolo od nášho advokáta len upozornenie,“ zasyčal. „Fízal, čo sa mi naposledy priplietol do cesty, chodí o barlách.“

Ford sa vrátil do svojej kancelárie, zatiahol žalúzie a zavolať Petovi.

„Ako to ide s Tommym?“

Pete si odfrkol. „Tvár som už zaplátal, ale vzhľadom na to, ako to telo zdevastovali, ten zvyšok mi ešte nejaký čas potrvá. Viete ich pár hodín zdržať?“

Ford pozrel na hodinky. „Jasné, zvládnem to. Ako vyzerá?“

„Nie je to bohviečo, ak mám byť úprimný. Je to všetko trochu narýchlo. Urobil som, čo sa dalo, takže cez okno by to malo byť v pohode. Práve som ukladal fotky do rodinného šanóna, keď ste zavolali.“

„Vďaka, Pete. Čoskoro sa uvidíme.“

Ford si vyplnil čas, ktorý prisľúbil Petovi, dopisovaním najnovších informácií do hlásenia o vražde a čítaním všetkých predbežných správ. Keď prišiel čas, aby vyrazil na návštevu, prezliekol sa do pripraveného čierneho obleku, čo mal zavesený v skrini v kancelárii. Škoda, že neexistuje brnenie, čo by sa podeň zmes-tilo.

ŠIESTA KAPITOLA

Ford odbočil z Coombe Road na Old Shaston Drove. Táto cesta bola o pár stoviek rokov staršia než súčasné mesto Salisbury. V ranom stredoveku po tejto obyčajnej rozbrázdenej ceste pastieri hnali svoj dobytok z pastvín na trh. V nasledujúcich storočiach sa predĺžila a rozšírila a nakoniec získala aj miestami zaplátaný asfaltový koberec. Z wiltshirského vidieka sa v krivolakom oblúku vinula až do centra mesta k trhu a k slávnej katedrále.

Čím ďalej od mesta mali tiché vidiecke cesty čoraz štrkoviťjší povrch, čo mohlo milovníkov prírody znervózniť natoľko, že zaradili spiatočku. Ford nadávajúc zápasil s čoraz náročnejším povrchom, vyhýbal sa výmoľom, kusom starého železa a kopám odpadkov, preklínal miestnych, že sa takmer vôbec nestarajú o svoju cestu.

Poslúchol satelitnú navigáciu, zabočil doprava do karavanového parku a tam sa dozvedel, že dorazil do cieľa svojej cesty. Prešiel pohľadom po ošarpaných nepojazdných karavanoch a zhrdzavých autách. Vari tu bývajú Bolterovci? To hádam nie. Z rozhovoru so seržantom zo všeobecnej kriminálky nadobudol dojem, že sa bratom darí, aj keď ryžujú z trestnej činnosti. Nikdy nemal dôvod navštíviť ich v mieste ich bydliska, no kolega z kriminálky mu s ironickým úškrnom oznámil, že bývajú „v rekreačnej oblasti“.

Zastal na spevnenom priestore medzi dvoma obydliami z dosiek a vystúpil. Slnéčné lúče sa odrážali od kopy rozbitého skla. Nikde nebolo ani živej duše, aby sa mohol spýtať, kde nájde Bolterovcov.

Vtom sa s rachotom otvorili dvere jedného karavanu. Vyšla z neho vyziabnutá mladá dievčina, ktorá nevyzerala, že má dosť rokov, aby mohla voliť, a k boku si pritískala poľňukávajúce dieťa.

Pozrela na Forda a spýtala sa: „Ste policajt?“

S úsmevom prikývol. „Je to tak vidieť?“

„Čo chcete?“

„Hľadám Bolterovcov. Majú tu niekde karavan?“

Škrípavo za zachichotala, čo dieťa podnietilo k úpornému náreku. Odkiaľsi zo zadného vrečka priliehajúcich džínsov akoby mimochodom vytiahla cumlík a strčila ho do okrúhlych červených ústočiek bábätko.

„To má byť vtip?“

„Viete, kde bývajú?“ spýtal sa.

Dievčina mykla bradou k úzkej betónovej uličke medzi dvoma statickými karavanmi. „Tamto.“

Prestala si Forda všímať a pohojdávajúc dieťa odkráčala, zároveň však vybrala z druhého vrečka džínsov balíček cigariet.

„Vďaka,“ zavolať za ňou Ford.

Namiesto odpovede len zľahka mávla rukou. Ford si vysvetlil jej gesto nie ako „maj ma rád“, ale skôr že „nemáte za čo“.

Prešiel autom pomedzi karavany a niekoľko sto metrov pokračoval po kľukatej uličke lemovanej rozbitými hračkárskymi kočíkmi, šliapacími autíčkami, hrbami lešenárskych tyčí, vyhodenými domácimi spotrebičmi, fľakatými matracmi a zrolovanými, očividne zvlhnutými kobercami, z ktorých vyrastali dlhé šlahúne rastlín s kvetmi sivožltej farby.

Múr ho prekvapil.

Dva a pol metra vysoký, zakončený žiletkovým drôtom, postavený z neoznačených červených a pieskovohnedých tehál, týčil sa nad ním, keď sa posunul k širokej drevenej bráne vybavenej bezpečnostnými kamerami. Tam vystúpil, stisol tlačidlo na alumíniovom interkome a pritisol ucho k mriežke mikrofónu.

Ozvalo sa zabzučanie a niečo cvaklo. „Čo chcete?“

„Som detektív inšpektor Ford z wiltshirskej polície. Prišiel som za JJom a Ryeom Bolterovcami.“

„Odstúpte trochu, nech si vás obzriem.“

Ford mal pocit, že je to JJov hlas. Splnil pokyn a zadíval sa do objektívu kamery na ľavej strane.

V interkome znova niečo cvaklo. „Čo chcete, Ford? Zasa mi chcete prišť nejakú habaďúru?“

Ford na jeho provokatívnu otázku nereagoval. „Ide o súkromnú záležitosť, JJ. Môžete ma pustiť dnu, prosím?“

Keď začul JJov hlas, zrýchlil sa mu tep a cítil, ako mu potôčik potu steká medzi lopatkami. Útechou mu bolo len to, že odmietol Joolsinu ponuku.

„Čo myslíte tou osobnou záležitosťou? Nič osobné na nás nemáte, tak padajte!“

Vtom Ford pocítil na pravej nohe nejaký dotyk. Špinavé psíča mu oňuchávalo nohavice. Keď zdvihlo zadnú nohu, Ford ho odstrčil.

„Ide o Tommyho,“ povedal Ford a zúfalo si želal, aby nemusel túto správu odovzdať cez mikrofón interkomu. „Je to dôležité. Môžete ma pustiť dnu, prosím?“

Päť sekúnd bolo ticho. Ten malý havkáč začal kňučať a obtierať sa mu o nohu. Ford si čupol a poškrabal ho za ušami. Západka v zámke cvakla a krídla pevnej drevenej brány sa potichu roztvorili dovnútra.

„Musím ísť,“ povedal psovi.

Keď prešiel autom cez bránu, nezdržal sa a zahvízdal. Za udržiavaným trávnikom sa vynímal dlhý bungalov natretý nabiele. Vďaka streche zo zvlnených terakotových škridiel budil skôr dojem, že by mal stáť na Costa del Sol, a nie na wiltshirskom vidieku. Ford si predstavil, že Bolterovci ho nazývajú „haciendou“.

Z priehradky pod palubnou doskou vytiahol kravatu s už uviazaným uzlom a prestrčil si ju cez hlavu. Uzol zatiahol a upravil. Narovnal si sako na pleciah a uhladil ho, ešte skôr než podišiel k vchodovým dverám z vápenného duba s výrezom zo zvlneného skla v hornej polovici.

Zaklopal na sklenené okno. Cúvol a čakal.

Za sklom sa objavil tieň. Dvere sa doširoka roztvorili a objavil sa v nich JJ Bolter. Nagélované čierne vlasy vyčesané nad čelom odhaľovali tmavohnedé, hlboko posadené oči, dlhý, rovný nos a zmyselné pery. Intenzívna vôňa jeho vody po holení udrela Fordovi do nosa tak silno, že ho pokrčil.

JJ si ho premeral.

„Pekný oblek,“ sucho konštatoval. „Kde ste ho splašili? V Ox-fame?“

„Marks & Spencer.“

JJ si pohrdavo odfrkol. „Jasnačka, to je asi tak vaša úroveň.“ Zovrel palcom a ukazovákom chlopňu svojho vlneného saka tmavomodrej farby a vyhlásil: „Versace.“ Potom ukázal na mokasíny z čiernej krokodílej kože s veľkými zlatými sponami na prihlavku. „Gucci.“

Ford cítil, ako sa mu napínajú plecia v saku a oblieva ho nepríjemná horúčava. „JJ, prosím. Ja...“

„No, no. Okej. Zbytočne sa nerozčuľujte. O čo ide s naším Tommym?“

„Môžem ísť ďalej, prosím?“

„Bez povolenia na domovú prehliadku ani krok.“

Ford to skúsil znova. „Naozaj si myslím, že bude vhodnejšie, keď si to povieme vnútri.“

JJ si založil ruky na hrudi a celkom zablokoval priestor vo dverách. „Pár dní som ho nevidel, ak sa to chcete spýtať.“

Ford mal hrôzu z reakcie tohto mohutného chlapa, preto sa správal nanajvýš obozretne, keďže vedel, že to bude zatiaľ najkritickejší okamih tohto dňa. „JJ, našli sme telo. Je mi to ľúto, ale zdá sa, že by to mohol byť Tommy. Podľa tetovania. Potrebujeme niekoho, kto by ho formálne identifikoval. Či to je, alebo nie je on,“ dodal.

JJ mykol hlavou a zamračil sa. Potom urobil niečo, čo Forda prekvapilo. Rozosmial sa. Nahlas. „Mraky ľudí majú kérky, vy policajný panák.“ A krútiac hlavou dodal: „Musíte sa na tom vašom Bourne Hill veľmi nudiť, keď ste merali cestu až sem, aby ste to na mňa vybalili.“

„Jedno tetovanie som spoznal. JJ, prosím, mohli by ste ísť so mnou do márnice? Len sa pozrieť. A asi by ste sa mali pripraviť.“

JJ ešte stále krútil hlavou, no zmizol v útrobach domu. „Počkajte tu. Idem po Ryea.“

Ford medzitým zašiel k dvojmiestnej garáži postavenej hneď vedľa domu, s ktorým tvorila krátke L. V prítmí zbadal čierny Mercedes Estate, športový model AMG, zaparkovaný vedľa niekoľkých japonských motocyklov v bielej, limetkovozelenej a purpurovej farbe.

JJ zastal vo dverách a zavolať naňho. „Pôjdeme za vami. Do tej vašej kraksne si nesadnem ani omylom.“

Ford sa obzrel. K JJovi sa pridružil jeho mladší brat. Kým JJ mal dobre vyše metra osemdesiat a vyšportovanú postavu, Rye bol o hlavu nižší a pripomínal sud. Nad vodovomodrými očami zapadnutými v odutých lícach mal čudne vyklenuté čelo.

Ford prikývol. Bol vďačný, že tých dvoch nemusí viesť späť z márnice. Nevedel, čoho sa má viac obávať – či keď im ukáže fotografie alebo telo.

Po príchode do nemocnice, keď v trojici kráčali z parkoviska, JJ chrľil vtipy. V márnici ich Ford odviedol do miestnosti pre príbuzenstvo, ktorá sa oficiálne nazývala Kaplnka odpočinku. Do tohto tlmene osvetleného priestoru neprenikali žiadne zvuky zvonka. Ford im gestom naznačil, aby si sadli na pohovku, ale obaja zostali stáť.

JJ prestal vtipkovať. Ford vedel prečo. Policajti vás nezavolajú do márnice len tak pre zábavu. Pochopil, že im ukážu telo a spýtajú sa ich, či je to Tommy. Pobavenie vystriedala nádej. A strach.

Rye sa pohrúžil do takého absolútneho mlčania, až to vyvolávalo dojem, akoby si vytváralo vlastnú gravitačnú silu. Stáli tam – JJ, Rye a Ford – v akomsi neohrabanom trojuholníku. V kúte miestnosti na nízkom stolíku ležal čierny plastový zakladač.

Ford ho zobral do ruky. „Najprv vám ukážem fotku. Keď mi povieťe, že to nie je on, môžete odísť. Ak ho spoznáte, stačí kývnuť hlavou alebo povedať áno a prejdeme vedľa, aby ste sa naňho pozreli...“ Ford si celý zhrozený uvedomil, že chcel povedať *naživo*. „...v reáli. Bolo by dobré, aby ste sa na to pripravili. Nie je to pekný pohľad. Pripravení?“ spýtal sa.

Hlúpa otázka. Kto už len je pripravený pozrieť si fotografiu mŕtvoly, ktorou by mohol byť jeho mŕtvy brat?

JJ prikývol.

Ford otvoril obal. JJ pozrel na zdeformovanú tvár a Ford si všimol pulzujúcu žilu na jeho ľavom spánku. Široký hrudník sa mu dvíhal a klesal a ticho v miestnosti rušilo len jeho hvízdavé dýchanie cez úzke nosné dierky.

Rye sa naňho nalepil a pozrel dolu. Vzápätí zalapal po dychu. „Nie! Tommy!“

Cúvol, zvalil sa na pohovku a neprítomným pohľadom zísal na sklenený štvorec zastretý závesom.

„Je to on?“ spýtal sa Ford.

JJ prikývol. Ukazovákcom nadvihol roztvorenú stranu zakladáča a zatvoril ju. Tá s tichým plesnutím dopadla na plastový obal s fotografiou.

Do miestnosti vošiel Pete. Postavil sa z ľavej strany k závesu, ruka na šnúrke, pripravený ho rozhrnúť. Nadvihol obočie, čím vyslal k Fordovi nevypovedanú otázku. *Teraz?*

No JJ Forda predbehol. „Nie cez sklo,“ povedal. „Chcem ho vidieť.“

Ford potriasol hlavou. Tejto chvíle sa desil. „Nemyslím si, že je to dobrý nápad. Viete prečo.“

JJ sa zvrtol, schmatol Forda za chlopne saka a pritiahol si jeho tvár k svojej, teraz už skrivenej do zúrivej masky. „Áno, ja *naozaj* viem prečo. Tak buď ma k nemu vezmete, alebo sa tam prederiem cez vás a aj tak ho uvidím.“ Na zlomok sekundy sa odmlčal. „Máte na výber.“

Ford ho schmatol za hrubé zápästia a mykol nimi do strán a dolu. Kristepane, ten chlap má silu! „Tak teda poďme.“

Srdce mu búšilo až v hrdle. Ford kývol hlavou Petovi, že môže ísť, a kráčal za ním po chodbe. JJ mu bol za päťami. Zabočili do najbližších dvier vpravo a voviedli JJa do miestnosti, kde ležalo Tommyho telo.

V miestnosti pre príbuzenstvo to voňalo po levanduli. Pete mu raz vysvetlil, že tá vôňa má upokojujúce účinky. Ibaže na JJa nezabrala ani omylom. Vo forenznej pitevni, ako znel jej oficiálny názov, nebolo po levanduli ani stopy. Vo vzduchu sa vznášala zmes borovicovej dezinfekcie a ostrý, hutný pach formalínu. A v tom všetkom ešte aj závan hniloby. Tá nebola nikdy príjemná ani u čerstvých tiel, tobôž v Tommyho prípade, keď sa už rozvinula do pokročilého štádia.

Ford priviedol JJa k stolu. Pete zakryl telo jemnou sivomodrou plachtou. Nebolo pochyb, že aj túto farbu vybralo vedenie

nemocnice pre jej takzvané upokojujúce vlastnosti. Ford o tom dosť pochyboval.

Obrátil sa k JJovi. „Určite to chcete?“

JJ prikývol. Vlastne sotva viditeľne mykol hlavou. A pozrel na Forda. V tmavohnedých očiach mu horela hlboká, bezhraničná nenávisť. V tej chvíli si Ford uvedomil, že bude čeliť ďalšiemu nevítanému tlaku, aby tento prípad rýchlo vyšetril. Pánboh pomáhaj človeku, ktorý JJovi Bolterovi takto zmasakroval jeho malého bračeka. Vzápätí tú myšlienku vytlačila ďalšia, u policajta viac ako nevídaná. *Tak ho nemal zabíť a rozsekať na kusy, no nie?*

Ford chytil rožok plachty na hornej strane stola a pomalým pohybom odkrýval Tommyho tvár. JJ sa sípavo nadýchol.

Ford, ktorý stál vedľa neho, nevedel odtrhnúť oči z Tommyho tváre. Pete urobil skvelú prácu. Bravúrne zamaskoval stopy po jazvečích zuboch, alebo čo, dopekla, to spôsobilo. Ibaže líca neboli rovnaké. Pripomínali prevalené, nerovnomerne vyklepané bočnice auta. Ani farba pokožky nevyzerala prirodzene. Spod základného mejkapu a púdru presvital hrozivý zelenohnedý odtieň.

Len hlupák by si mohol myslieť, že Tommyho tvár vyzerá pokojne. Ani pokožka nebola celkom v poriadku. Akoby poriadne nepriliehala k svalom. Nedržala.

Ford vedel, v čom je problém. Kolagén, ktorému pokožka vďačí za svoju pružnosť, sa zrejme vyčerpal. To bol dôvod, prečo Tommyho tvár vyzerala takto.

Nie, to nie je Tommy, vravel si Ford, len hororová maska z obchodu so žartovnými predmetmi na večierky.

JJ rázne schmatol plachtu, stiahol ju z tela a jediným pohybom ju šmaril do kúta. Rev, ktorý zo seba vydal, spôsobil, že Fordovi sa zježili chlpy na zátylku.

Ford vedel, že Pete poskladal Tommyho telo. No očividne nedomyslel, aké by to mohlo mať v skutočnosti následky. Teraz to videl na vlastné oči. A rovnako aj JJ.

Na zápästiach, pleciach, krku, páse, slabinách, kolenách a členkoch sa po zelenej pokožke s tmavočervenými škvrnami rozliezali škaredé čierne pavúky. Hrubé stehy v tvare X šité silnou chirurgickou ihlou a odporné drobné ranky, čo sa pod nimi roztvárali. A tie genitálie, kristepane! Ford sa odvrátil, chytil JJa za plece a snažil sa ho odtiahnuť.

JJ sa mu vyšmykol a ako omráčený sa dopotácal k telu. Vtom si Ford uvedomil, že sú to bežné nemocničné nosidlá. Za normálnych okolností Pete vždy zablokoval kolieska. To by však znamenalo, že sa nemali pohnúť, keď do nich JJ vrazil. Alebo aspoň nie vtedy, keď sú postavené na koberci. Ibaže nosidlá sa prevrátili a telesné ostatky Tommyho Boltera popadali na dlážku.

Pete hneď pribehol. No bolo už neskoro. Zavýjajúci JJ schmatol nosidlá a šmaril ich do skleneného obloka medzi miestnosťami. Sklo sa rozbilo a črepy zasiali jeho, Forda aj Peta.

JJ odsotil Forda nabok a vybehol von. Cez zvyšky vytŕčajúceho skla v ráme šokovaný Ford sledoval, ako JJ schmatol Ryea za lakeť, postavil ho na nohy a ťahal von z dvier.

Spúšť v márnici znamenala na úvod vyšetrovania vraždy ešte viac papierovačiek a vyplňania formulárov než zvyčajne. Ford sa snažil vnímať tú nešťastnú situáciu z pozitívnej stránky. Obeť je identifikovaná. A vzhľadom na to, o koho ide, môžu hneď rozbehnúť aj viktimológii.

Po primerane slušnom časovom odstupe sa opäť vybral k Bolterovcom a sadol si s JJom. Stretnutie sa však nevyvíjalo práve najlepšie.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Labyrint stóp.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.